

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ
ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ-ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ-ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ
5^Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΔΙΟΡΘΟΔΟΕΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΩΝ
ΜΕΛΕΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΩΝ ΛΑΤΡΕΙΩΝ
24 - 27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2012
Νόβι Σαντ - ΣΕΡΒΙΑ

ΓΕΝΙΚΟ ΘΕΜΑ:
**«ΓΚΟΥΡΟΥΙΣΜΟΣ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΕΣ ΛΑΤΡΕΙΕΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ:
ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ – ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ – ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ
Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥΣ»**

РЕЗУЛТАТИ - КОНСТАТАЦИЈЕ - ЗАКЉУЧЦИ - ПРЕДЛОЗИ
Петог сусрета Међуправославне мреже иницијатива̂ за проучавање
религија̂ и деструктивних култова
24 – 27. септембар 2012.
Нови Сад - Србија

Тема:
Гуруизам у деструктивним култовима и другде:
Лични – Духовни – друштвени проблеми и њихово решавање

ВЫВОДЫ
ЗАКЛЮЧЕНИЯ И ПРЕДЛОЖЕНИЯ
5-ая ВСТРЕЧА МЕЖПРАВОСЛАВНОГО СОВЕЩАНИЯ ЦЕНТРОВ ПО
ИЗУЧЕНИЮ НОВЫХ РЕЛИГИОЗНЫХ ДВИЖЕНИЙ И ДЕСТРУКТИВНЫХ
КУЛЬТОВ
24 - 27 СЕНТЯБРЯ 2012г.
г. Нови-Сад - СЕРБИЯ

ОБЩАЯ ТЕМА:
«ГУРУИЗМ, ДЕСТРУКТИВНЫЕ КУЛЬТЫ, ЛИЧНОСТНЫЕ, ДУХОВНЫЕ И
СОЦИАЛЬНЫЕ ПРОБЛЕМЫ И ИХ ИЗЛЕЧЕНИЕ»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μέρος Α': Είσαγωγή

Υπογραφές Εντεταλμένων Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

→ σελ. 3

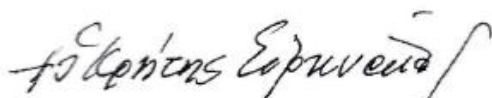
Μέρος Β': Πορίσματα Ὁμάδων Ἐργασίας

1. Θεολογικά, ποιμαντικά καὶ πνευματικά προβλήματα πού δημιουργοῦνται ἀπὸ τὸ φρόνημα τοῦ Γκουρουϊσμοῦ καὶ ἡ ἀντιμετώπισή τους
→ σελ. 5
2. Μέθοδοι καὶ τεχνικές τοῦ Γκουρουϊσμοῦ καὶ οἱ ἐπιπτώσεις τους πάνω στὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου
(Μετάφραση ἀπὸ τὰ Ρωσικά)
→ σελ. 9
3. Γκουρουϊσμός – Γεροντισμός – Ἐκκλησία: Ἡ γνήσια πατρότητα μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ ὁ ψευδογεροντισμός
(Μετάφραση ἀπὸ τὰ Σερβικά)
→ σελ. 13
4. Νομικά προβλήματα πού προκύπτουν ἀπὸ τὴ δραστηριότητα τῶν λατρειῶν
→ σελ. 16

Μέρος Α'. Εισαγωγή

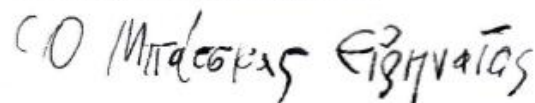
Οι κάτωθι εκπρόσωποι των Ορθοδόξων Εκκλησιών συνελθόντες εις Νοβι Σαντ της Σερβίας, από κοινού με ειδικούς μελετητές και ερευνητές των νεοφανών αιρέσεων – καταστροφικών λατρειών, αφού μελετήσαμε διεξοδικά μέσα από εισηγήσεις, συζητήσεις και ομάδες εργασίας το ανωτέρω γενικό θέμα, καταλήξαμε ομοφώνως στις κατωτέρω Διαπιστώσεις, Πορίσματα και Προτάσεις, τα οποία καθηκόντως καταθέτομεν εις τις κατά τόπους Ορθόδοξες Εκκλησίες, Πολιτειακές Αρχές και Κοινωνικούς Φορείς των χωρών μας, για να αποτελέσουν εργαλείο πνευματικό και κοινωνικό για την αντιμετώπιση των ποικιλωνύμων προβλημάτων που αναφύονται από την ανεξέλεγκτη δραστηριότητα των γκουρουιστικών οργανώσεων.

Ο Πρόεδρος,

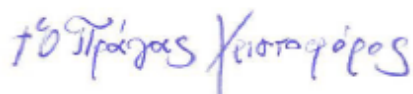

Ο Αρχιεπίσκοπος Κρήτης
κ. Ειρηναίος
Οικουμενικό Πατριαρχείο

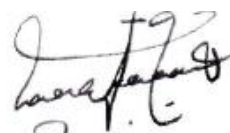
Ο Μητροπολίτης Μπάτσκας
κ. Ειρηναίος
Εκκλησία της Σερβίας

Ο Αρχιεπίσκοπος Τσεχίας – Σλοβακίας
κ. Χριστοφόρος

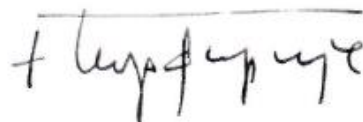
Ο Αρχιμανδρίτης Σεραφείμ Κρικοριάν
Πατριαρχείο Αντιόχειας

Ο καθηγητής Αλέξανδρος Ντβόρκιν
Πατριαρχείο Ρωσίας

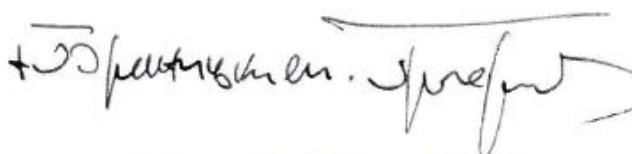
Ο Επίσκοπος Έγγρας κ. Πορφύριος
Πατριαρχείο Σερβίας

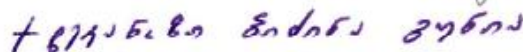
Ο καθηγητής Κυπριανός Στρέζας
Πατριαρχείο Ρουμανίας

Ο Επίσκοπος Μπρανίτσας κ. Γρηγόριος
Πατριαρχείο Βουλγαρίας

Ο πρωτοπρεσβύτερος Bidzina Gunia
Πατριαρχείο Γεωργίας

Ο Επίσκοπος Καρπασίας κ. Χριστοφόρος
Εκκλησία Κύπρου

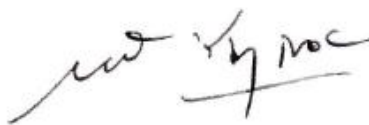
Ο ιερέας Ανδρέας Λεύτσακ
Εκκλησία Πολωνίας

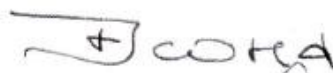
Ο Αρχιεπίσκοπος Τσεχίας - Σλοβακίας
κ. Χριστοφόρος

Ο Αρχιμανδρίτης Ιουστίνος
Εκκλησία Αλβανίας

Ο Επίσκοπος Obuchon κ. Ιωνάς
Εκκλησία Ουκρανίας

Ο κ. Τάσος Μητσόπουλος
Μέλος της Κυπριακής Βουλής και
της Διακοινοβουλευτικής Συνέλευσης της Ορθοδοξίας

Μέρος Β΄:

Πορίσματα Όμάδων Έργασίας:

1. «Θεολογικά, ποιμαντικά και πνευματικά προβλήματα που δημιουργούνται από τὸ φρόνημα τοῦ Γκουρουϊσμοῦ καὶ ἡ ἀντιμετώπισή τους».

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος βρίσκεται ἐγκλωβισμένος σὲ ὑπαρξιακὰ ἀδιέξοδα πὺν ὁ ἐκκοσμικευμένος πολιτισμὸς ἔχει δημιουργήσει. Διψώντας γιὰ τὴν Ἀλήθεια τὴν ὁποία ἔχει ἐκδιώξει ἀπὸ τὴ ζωὴ του ἀναζητᾷ σὲ πηγὲς ἀμφίβολης προέλευσης νὰ ξεδιψήσει. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία προτείνει ὡς μοναδικὴ ἀπάντηση στὰ τραγικὰ ἀδιέξοδα τὴν Ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, δηλαδή τὸ πρόσωπο τοῦ Σαρκοθέντος Θεοῦ Λόγου, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μὲ τὴ Σάρκωση, τὴν ἐπὶ τῆς γῆς παρουσία, καὶ προπαντὸς μὲ τὴν Σταύρωση, τὴν Ανάσταση καὶ τὴν Ανάληψή Του ἔσωζε καὶ σώζει τὸν ἄνθρωπο. Ἡ μετοχὴ στὴ ζωὴ τοῦ Σαρκοθέντος Λόγου ἐξασφαλίζει τὴν προσωπικὴ ἔνωση μὲ τὸν Θεό. «Οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλω οὐδενὶ ἢ σωτηρία, οὐδὲ γὰρ ὄνομα ἔστιν ἕτερον ... ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξ. 4, 12). Κανένας ἄλλος δὲν μπορεῖ νὰ διεκδικήσει θέση ἢ νὰ σταθεῖ ἰσότημος δίπλα στὸν μοναδικὸ Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ Ἰησοῦ Χριστό.

Ἐπειδὴ τὶς τελευταῖες δεκαετίες ὁ κόσμος ἐν γένει καὶ ἐπομένως καὶ οἱ Ὁρθόδοξες χῶρες, δέχονται συντονισμένη ἐπίθεση ἀπὸ τὴν παραθρησκεία, ἀπὸ σέκτες γκουρουϊστικοῦ χαρακτήρα, κρίθηκε ἀναγκαῖο ἀπὸ τὸ «Διορθόδοξο Δίκτυο Πρωτοβουλιῶν Μελέτης Θρησκευτῶν καὶ Καταστροφικῶν Λατρειῶν», νὰ ἀφιερωθεῖ ἡ 5^η Συνάντηση στὴ μελέτη τοῦ φαινομένου τοῦ γκουρουϊσμοῦ.

Ὁ γκουρουϊσμὸς εἶναι σεκταριστικὸ παραθρησκευτικὸ κίνημα ἰνδουϊστικῆς – βουδδιστικῆς προέλευσης. Βασικὸ στοιχεῖο του εἶναι τὸ πρόσωπο τοῦ «γκουρου» ἢ ἡ ἡγεσία τῆς ομάδος, οἱ ὁποῖοι γιὰ τὴ σέκτα εἶναι ἡ κυρίαρχη αὐθεντία πὺν καθορίζει κατ' ἀπόλυτο τρόπο τὴ ζωὴ, τὴ σκέψη καὶ τὴν ἐν γένει λειτουργία κάθε μέλους τῆς ομάδας.

A. ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

1. ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Ἡ διδασκαλία τοῦ γκουρουϊσμοῦ ἀνατρέπει συνολικὰ τὴν περὶ Θεοῦ, ἀνθρώπου καὶ κόσμου διδαχὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, διότι θεμελιώνεται σὲ ἀντιλήψεις τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ, Βουδδισμοῦ καὶ ἀποκρυφισμοῦ πὺν εἶναι ὄχι ἀπλῶς ξένες καὶ ἀσυμβίβαστες, ἀλλὰ καὶ ριζικὰ ἀντίθετες πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐνδεικτικὰ:

Ἄρνεϊται τὸν προσωπικὸ Τριαδικὸ Θεό, τὸν ὁποῖο ἀντικαθιστᾷ μὲ μία παγκόσμια ἐνέργεια, ἀπὸ τὴν ὁποία προῆλθαν τὰ πάντα καὶ βρίσκεται στὰ πάντα (ἀπόλυτος πανθεϊστικὸς μονισμὸς).

Ἀρνείται τὸ Εὐαγγέλιο τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, τὸ ὁποῖο ἀντικαθιστᾷ μὲ τὸ «εὐαγγέλιο» τοῦ ἀρχαίου ὄφους, δηλαδή τῆς αὐτοσωτηρίας.

Στὴν Ὁρθόδοξη θεώρηση τοῦ ἀνθρώπου ὡς προσώπου μοναδικοῦ, ἐλευθέρου καὶ ὑπευθύνου πού προσδοκᾷ τὴν Ἀνάσταση καὶ τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὡς μοναδικὴ ἀπάντηση στὸ πρόβλημα τοῦ θανάτου, ἀντιπαραθέτει τὴν ἀντιχριστιανικὴ πίστη στὸ κάρμα καὶ τὴ μετενσάρκωση.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ἠθικὴ πού ἐπαγγέλλονται οἱ γκουρουϊστικὲς ομάδες. Εἶναι ἐντελῶς ἀντίθετη μὲ τὴν Χριστιανικὴ ἠθικὴ, διότι ἐκτός τῶν ἄλλων θεμελιώνεται στὶς καταδικασμένες ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴ Ἐκκλησία διδασκαλίες περὶ μετενσαρκώσεως καὶ κάρμα.

Ἡ χρῆση ἀπὸ αὐτὲς τὶς ομάδες χριστιανικῆς ὀρολογίας (Θεός, Χριστός, μυστήριον, προσευχὴ, ἀγάπη, σωτηρία, θέωση) ὄχι μόνον δὲν ἔχει καμία σχέση μὲ τὴ χριστιανικὴ ἔννοια τῶν λέξεων, ἀλλὰ εἶναι ἐντελῶς ἀντίστροφη καὶ ἀναιρετικὴ τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας. Αποβλέπει σὲ προσηλυτιστικὸς σκοπούς, δηλ. στὴν προσπάθεια προωθήσεως στὸ δυτικὸ Χριστιανικὸ κόσμον τοῦ γκουρουϊσμοῦ, στὴ συγκρητιστικὴ ἀλλοίωση τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος καὶ στὴν πρόκληση σύγχυσης σὲ μὴ ἐνημερωμένους σχετικὰ μὲ τὴν πίστη Χριστιανούς.

Ἰδιαίτερος τονίζεται ὅτι ἡ πρακτικὴ τῆς γιόγκα καὶ τοῦ διαλογισμοῦ εἶναι ἐντελῶς ξένη πρὸς τὴ διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας μας περὶ τῆς νοερᾶς προσευχῆς. Ἡ γιόγκα καμία σχέση δὲν ἔχει μὲ γυμναστικὴ καὶ ἀνάπτυξη εὐεξίας, ἀλλὰ ἀποτελεῖ σαφέστατα ἀσκητικὴ πρακτικὴ καὶ λατρευτικὴ πράξη τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν.

Συνεπῶς, ἡ ὁποιαδήποτε συνεργασία ἢ συμμετοχὴ σὲ γκουρουϊστικὲς ομάδες ἢ πρακτικὲς εἶναι ἐντελῶς ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν ιδιότητα τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ.

2. ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΑ-ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Ἐπειδὴ ἡ ἔνταξη στὶς σέκτες ἀφορᾷ στὸ σύνολο τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητος, οἱ συνέπειες γιὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι καταστροφικές. Βασικὴ διδασκαλίαν τῆς Ὁρθόδοξης ἀνθρωπολογίας εἶναι ὅτι ἡ συνειδητὴ ἄρνηση τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς ἀφήνει τὸν ἄνθρωπον εὐάλωτον στὶς ἐπιθέσεις τοῦ πονηροῦ καὶ τῶν ὀργάνων του.

Οἱ ἐμπειρίες καὶ τὰ στοιχεῖα ἐντυπωσιασμοῦ στὸ χῶρον τοῦ γκουρουϊσμοῦ, ἂν δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα ἐξαπατήσεως ἀδαῶν, εἶναι ἀναμφίβολα προϊόντα δαιμονικῆς ἐνεργείας μὲ ὅλες τὶς συνέπειες πού αὐτὸ ἔχει σὲ ὅσους συνειδητὰ ἐνεργοῦν καὶ συμμετέχουν.

Ἡ προσκόλλησις, ἐξάρτησις καὶ ὑποταγὴ σὲ γκουροῦ ὁδηγεῖ στὴν κατάργησι τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας καὶ δὲν ἔχει καμία σχέση μὲ τὴν πνευματικὴ πατρότητα καὶ ὑπακοή πού βιώνει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, βασικὸ στοιχεῖον τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ὁ σεβασμὸς στὴν ἀνθρώπινον ἐλευθερίαν ὡς ἀναφαίρετον δῶρον τοῦ Θεοῦ.

Ἐχει διαπιστωθεῖ ὅτι πολλές γκουρουϊστικές ομάδες συστηματικὰ ἀποκρύπτουν τὸ πραγματικὸ τους πρόσωπο καὶ δραστηριοποιοῦνται προσηλυτιστικὰ καὶ ἀνεξέλεγκτα στοὺς εὐαίσθητους τομεῖς τῆς Παιδείας, τοῦ Πολιτισμοῦ, τῆς ὑγείας καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀρωγῆς, ἐξαπατώντας ἀνυποψίαστους ἀνθρώπους, φορεῖς ἀκόμα καὶ Κρατικές Ἀρχές. Ἰδιαίτερα προσφιλῆς εἶναι ἡ ἀλλαγὴ ἐπωνυμίας, ὥστε νὰ διαφεύγουν τοὺς ἐλέγχους καὶ τὴν κριτικὴ. Ὅπως ἔχει ἀποδείξει ἡ μελέτη τῶν ὀργανώσεων αὐτῶν σὲ εὐρωπαϊκὸ ἐπίπεδο, ἡ ἀπειλὴ ἐκτείνεται ἀκόμα καὶ σὲ θέματα κρατικῆς ἀσφάλειας καὶ δημοκρατικῶν θεσμῶν τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν.

Διαπιστώνεται ὅτι ὁ ἐντασσόμενος στὶς σέκτες χάνει σταδιακὰ τὴν προσωπικὴ του ἐλευθερία καὶ κάθε ἀτομικὸ ἢ κοινωνικὸ ἀνθρώπινο δικαίωμα (ἀνάπτυξη προσωπικότητας, παιδεία, ἰατρικὴ περίθαλψη, ἐργασία, ἀσφάλιση, πρόσβαση σὲ πληροφόρηση κ.ο.κ.). Ὁ ὁπαδὸς ὑποχρεοῦται σὲ ἀπόλυτη ὑποταγὴ στὰ κελεύσματα τοῦ γκουροῦ καὶ τῆς ὀργάνωσης, χωρὶς νὰ μπορεῖ οὔτε κατὰ διάνοια νὰ ἀσκῆσει κριτικὴ, ἐπειδὴ δαιμονοποιεῖται ἡ κριτικὴ σκέψη.

Συνεπῶς τὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὴν πνευματικὴ κατάσταση τοῦ ὁπαδοῦ σέκτας εἶναι καταστροφικὰ ὄχι μόνο σὲ προσωπικὸ (αὐτοκτονίες, ψυχικὴ ἀνισορροπία), ἀλλὰ καὶ σὲ οἰκογενειακὸ καὶ κοινωνικὸ ἐπίπεδο.

Μὲ ἰδιαίτερη ἀνησυχία τονίζουμε τὴν προσπάθεια ἀλώσεως τῆς παιδικῆς ψυχῆς μέσω ἐντύπων, ψυχαγωγικῶν ἐκπομπῶν, τηλεοπτικῶν παραγωγῶν, ἢ παιχνιδιῶν μὲ ἀπώτερο στόχο τὴ μελλοντικὴ ἔνταξή τους σὲ παραθρησκευτικὲς ἢ ἀποκρυφιστικὲς ομάδες.

Ἐπισημαίνουμε, τέλος, μὲ ἔμφαση ὅτι ἀποτελεῖ σοβαρὸ κίνδυνο γιὰ τοὺς Ὀρθοδόξους πιστοὺς καὶ ἰδιαίτερος γιὰ τοὺς μὴ ἐνημερωμένους περὶ τὴν πίστη, ἡ ἀλλοίωση τοῦ Ὀρθοδόξου φρονήματος καὶ ἡ πρόκληση σύγχυσης στὸ λαό. Διαπιστώνεται μὲ θλίψη ὅτι ἡ διάβρωση καὶ ἀλλοίωση τοῦ Ὀρθοδόξου ἠθους λαμβάνει ἀνησυχητικὲς διαστάσεις. Ἐνδεικτικὸ τῆς καταστάσεως αὐτῆς εἶναι ἡ διάθεση ἀποκρυφιστικῶν ἐντύπων ὡς ὀρθοδόξων ἀκόμα καὶ ἀπὸ ἐκκλησιαστικὰ βιβλιοπωλεῖα ἢ σχολικὲς καὶ λοιπὲς δημόσιες βιβλιοθήκες.

B. ANTIMETΩΠΙΣΗ

Ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νὰ κηρύττει μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις τῆς «Χριστὸν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον, Ἑλλησι δὲ μωρία» (1 Κορ. 1, 23) καὶ «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλω οὐδενὶ ἢ σωτηρία, οὐδὲ γὰρ ὄνομα ἔστιν ἕτερον ... ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξ. 4, 12). Πρώτιστη λοιπὸν θεολογικὴ, καὶ μὲ σαφεῖς ποιμαντικὲς προεκτάσεις ὑποχρέωσή Της εἶναι ἡ ἀκριβὴς ὀριοθέτηση τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ἡ διάκρισή της ἀπὸ θεωρίες καὶ πρακτικὲς ἀλλότριες πρὸς τὸ Εὐαγγελικὸ μῆνυμα. Πάντοτε στὴ δισχιλιόχρονη ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας προκαλεῖτο καὶ δὲν δίσταζε νὰ αὐτοπροσδιοριστεῖ καὶ

να αντιδιαστείλει éαυτὴν ἀπὸ ὅ,τι δὲν ἦταν εὐαγγελικὴ Ἀλήθεια. Κάθε μορφὴ συγκρητισμοῦ βιώθηκε πάντοτε ὡς ἀναίρεση τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐνῶ ἀκόμα καὶ ἡ ἀπλὴ συμμετοχὴ σὲ συγκρητιστικὲς πρακτικὲς δὲν ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξη παράδοση.

Ὅπως κατ' ἐπανάληψη ἔχει τονιστεῖ σὲ ὅλες τὶς Πανορθόδοξες Συνδιασκέψεις ἀπὸ τὴ δεκαετία τοῦ 1980 καὶ ἐξῆς πού ἔχουν ἀσχοληθεῖ μὲ τὸ φαινόμενο τῆς παραθρησκείας, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία διὰ τῶν ποιμένων τῆς ὀφείλει νὰ καταστήσει σαφὲς ὅτι εἶναι ἀπολύτως ἀσυμβίβαστη ἡ ιδιότητα τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ ὀπαδοῦ ὁποιασδήποτε γκουρουϊστικῆς ὁμάδας ἢ ἄλλης σέκτας.

Ἐπειδὴ οἱ παραθρησκευτικὲς ὁμάδες ἀξιοποιοῦν πρὸς ὄφελός τους τὰ κενὰ τῆς δικῆς μας ποιμαντικῆς ἐργασίας, ὀφείλουν οἱ Ὁρθόδοξοι ποιμένες νὰ σταθοῦν μὲ αὐξημένο ἐνδιαφέρον καὶ μὲ πολλὴ ὑπευθυνότητα στὸ θέμα αὐτὸ καὶ νὰ χρησιμοποιήσουν ὅλα τα ποιμαντικὰ μέσα πού διαθέτει ἡ ἐκκλησιαστικὴ μας παράδοση. Σὲ περίπτωση πού Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς περιφρονήσει καὶ παρακούσει τὴν ὑπεύθυνη ποιμαντικὴ πρόσκληση καὶ ἐμμένει σὲ ἀλλότριες ἀντιλήψεις καὶ πρακτικὲς, οἱ ποιμένες, ἐξαντλώντας ὅλα τα ἄλλα ποιμαντικὰ μέσα, ὑποχρεοῦνται μὲ ἀγάπη, διάκριση καὶ ὑπευθυνότητα νὰ χρησιμοποιήσουν ἀκόμα καὶ τὸ ἔσχατο ποιμαντικὸ μέτρο τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ (Θ. Εὐχαριστία, Μυστήρια Βαπτίσματος, Γάμου, ἐκκλησιαστικὴ κήδευση). Ἡ ποιμαντικὴ αὐτὴ πράξη, ὅσο αὐστηρὴ καὶ ἂν φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως, πηγάζει ἀπὸ τὸ ἀνύστακτο ἐνδιαφέρον καὶ ὕψιστο καθῆκον τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν σωτηρία τῶν μελῶν της. Ἔτσι ἀποφεύγεται ἡ ἐπιδιωκόμενη ἀπὸ τὶς σέκτες σύγχυση καὶ ἀλλοτρίωση τοῦ φρονήματος τοῦ πιστοῦ λαοῦ καὶ καθίσταται σαφὴς ὁ μέγιστος κίνδυνος γιὰ τὴ σωτηρία.

Ἡ παρούσα 5^η Συνάντηση τοῦ Διορθοδόξου Δικτύου ἀποδέχεται πλήρως τὸν ὑπὸ τῆς Ζ' Συνδιασκέψεως Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ Ἱερῶν Μητροπόλεων γιὰ θέματα αἰρέσεων καὶ Παραθρησκείας (Ἀλίαρτος -Ἑλλάδα 20-26.9.1995) ὁμοφώνως ἐγκριθέντα Κατάλογο ἀσυμβιβάστων πρὸς τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη παραθρησκευτικῶν ὀργανώσεων, μὲ τὴν ἐπισήμανση ὅτι λόγω τῶν ἐξελίξεων στὸ χῶρο τῶν σεκτῶν, χρήζει ἐπικαιροποιήσεως. Ἡ ἀποκάλυψη τοῦ ἀληθινοῦ προσώπου καὶ τῶν πρακτικῶν τῆς παραθρησκείας εἶναι ὕψιστη ποιμαντικὴ ὑποχρέωση τῆς Ἐκκλησίας καὶ μὲ κανένα τρόπο δὲν ἀποτελεῖ φανατισμὸ, μισαλλοδοξία, ἢ ἱεροεξεταστικὴ μέθοδο ὅπως θέλει ἡ παραθρησκευτικὴ προπαγάνδα νὰ συκοφαντεῖ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ποιμαντικὴν.

Εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ὑπεύθυνη ἐνημέρωση ὅλων τῶν ποιμένων γιὰ τὰ θέματα τῆς παραθρησκείας καὶ ἡ περαιτέρω μεγαλύτερη ἐξειδίκευση ὀρισμένων σὲ κάθε ἐκκλησιαστικὴ περιφέρεια.

Καθίσταται ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη τῆς ἐνημερώσεως τοῦ πιστοῦ λαοῦ. Προτείνεται ἡ καθιέρωση μιᾶς ἐβδομάδας κατ' ἔτος γιὰ τὴν ἐνημέρωση

τοῦ πιστοῦ λαοῦ γιὰ τὸ πρόβλημα τῶν σεκτῶν. Ἰδιαίτερη μέριμνα πρέπει νὰ ἐπιδειχθεῖ γιὰ τὴν ἐνημέρωση τῶν μαθητῶν καὶ νέων σὲ κατηχητικὰ μαθήματα ἢ σὲ συνεργασία μὲ σχολικὲς μονάδες γιὰ τὴν ἀποφυγὴ τοῦ προσηλυτισμοῦ καὶ τὴν ἀλλοίωση τοῦ φρονήματος τῶν παιδιῶν.

Μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ πληροφορηθήκαμε ὅτι σὲ ὀρισμένες Εὐρωπαϊκὲς - Ὀρθόδοξες καὶ μὴ χῶρες - ἡ Ἐκκλησία ἔχει καθοριστικὸ ρόλο στὴ σύνταξη τῶν ἀναλυτικῶν προγραμμάτων τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν καὶ τὸ διορισμὸ Θεολόγων σὲ ὅλες τὶς βαθμίδες τῆς ἐκπαιδύσεως. Ἐλπίζουμε ὅτι αὐτὸ θὰ συμβεῖ καὶ στὶς ὑπόλοιπες χῶρες.

Καθίσταται ὀλοένα καὶ περισσότερο ἀπαραίτητη ἡ στενότερη διορθόδοξη συνεργασία γιὰ τὴν ἀνταλλαγὴ ἐμπειριῶν καὶ πληροφοριῶν.

Τέλος, ἐπειδὴ οἱ προτάσεις καὶ πρακτικὲς τῶν σεκτῶν βρίσκουν πρόσφορο ἔδαφος σὲ ψυχὲς ποὺ ταλαιπωροῦνται ἀπὸ ποικίλα ἀδιέξοδα, ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νὰ μεταφέρει τὸ μήνυμα καὶ τὴ βεβαιότητα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας καὶ ἐλπίδος γιὰ τὴν ὑπέρβαση τῶν ἀδιεξόδων ποὺ ἀντιμετωπίζει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος.

2. «Μέθοδοι καὶ τεχνικὲς τοῦ Γκουρουϊσμοῦ καὶ οἱ ἐπιπτώσεις τους πάνω στὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου». (Μετάφραση ἀπὸ τὰ Ρωσικά)

"Ὑμεῖς γὰρ ἐπ' ἐλευθερία ἐκλήθητε, ἀδελφοί..."

(Πρὸς Γαλάτας ε': 13)

" τιμῆς ἠγοράσθητε· μὴ γίνεσθε δοῦλοι ἀνθρώπων"

(Πρὸς Κορινθίους Α', ζ':23)

Ἐμεῖς, τὰ μέλη τῆς ὁμάδας ἐργασίας "Μέθοδοι καὶ τεχνικὲς τοῦ γκουρουϊσμοῦ, καὶ τοῦ φαινομένου τῶν ψευδο-στάρετς (ψευδογερόντων) καὶ οἱ ἐπιπτώσεις τους στὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου", προσεγγίζουμε μὲ βαθιὰ κατανόηση καὶ ἀνησυχία τὸ θέμα τοῦ γκουρουϊσμοῦ, ποὺ ἐξετάζει ἡ 5^η Συνάντηση τοῦ Διορθόδοξου Δικτύου Πρωτοβουλιῶν Μελέτης Θρησκευτιῶν καὶ Καταστροφικῶν Λατρειῶν.

Ἡ ὁμάδα ἐργασίας μας, τονίζοντας τὴν ἰδιαίτερη ἐπικαιρότητα τοῦ προβλήματος τοῦ γκουρουϊσμοῦ, θεωρεῖ ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ὑπογραμμίσουν τὰ ἑξῆς:

1. Ὁ γκουρουϊσμός ἀποτελεῖ ἐπικίνδυνο κοινωνικὸ φαινόμενο, τὸ ὁποῖο ἀλλοιώνει τὰ πνευματικὰ θεμέλια τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης καὶ ὡς ἐκ τούτου, ἀλλοιώνει καὶ καταστρέφει τὰ ἠθικὰ πρότυπα, τὰ διαμορφωμένα ἀνὰ τοὺς αἰῶνες πάνω στὰ γνωστὰ θεμέλια τῆς ὑπαρξης τῶν κρατικῶν καὶ κοινωνικῶν συστημάτων.

2. Ὁ γκουρουϊσμός ἀποτελεῖ φαινόμενο, τὸ ὁποῖο παρασιτεῖ πάνω στοὺς διαμορφωμένους μέχρι σήμερα κανόνες καὶ νομοθεσίες, ποὺ ρυθμίζουν τὴν προστασία τῶν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων καὶ ἐλευθεριῶν τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως εἶναι τὸ δικαίωμα στὸ νὰ πρόσκειται κανεὶς ἢ ὄχι σὲ ὅποιαδήποτε θρησκεία, τὸ

δικαίωμα στην πρόσληψη και διάδοση τῆς πληροφορίας, τὸ δικαίωμα στὴν αὐτο-έκφραση κ.ἄ.

3. Ὁ γκουρουϊσμός ἐμφανίζεται νὰ κινεῖται στὰ πλαίσια τῶν πιὸ πάνω δικαιωμάτων, στὴν οὐσία του ὅμως ἀποτελεῖ φαινόμενο πὸν παραβιάζει κατάφωρα τὶς θεμελιώδεις ἀρχές τῆς δημοκρατικῆς κοινωνίας, καταστέλλοντας τὴ δοσμένη ἀπὸ τὸν Θεὸ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου, συχνὰ μὲ ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνες συνέπειες, τόσο γιὰ τὴ μεμονωμένη προσωπικότητα, ὅσο καὶ γιὰ τὰ σύγχρονα κοινωνικὰ καὶ κρατικὰ συστήματα. Ἐκτιμοῦμε πὼς ὁ γκουρουϊσμός εἶναι ὀλοκληρωτικὸ φαινόμενο, πὸν καταστρατηγεῖ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα.

4. **Κατάφορες παραβιάσεις τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων ἀποτελοῦν κοινωνικο - νομικὲς συνέπειες τοῦ γκουρουϊσμοῦ.** Δὲν πρόκειται μόνο γιὰ τὴ στέρηση τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐπιλέξει θρησκεία ἢ κοσμοθεωρία, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἄλλα θεμελιώδη δικαιώματα, ὅπως τὸ δικαίωμα στὴν προστασία τῆς υγείας καὶ στὴν ἐργασία, καθὼς καὶ ἄλλα, κατοχυρωμένα ἀπὸ τὸ νόμο δικαιώματα πὸν ἀφοροῦν τὸν ἕγγαμο καὶ οἰκογενειακὸ βίον, τὴν προστασία τῆς μητρότητας καὶ τοῦ παιδιοῦ, δικαιώματα εὐπαθῶν πληθυσμιακῶν ομάδων κ.ἄ.

5. Ὑπὸ τὶς συνθήκες αὐτές, ὁμόφωνα κρίνουμε τὸν γκουρουϊσμό ὡς καταστροφικὸ καὶ κοινωνικὰ ἐπικίνδυνο φαινόμενο, μὲ μακροπρόθεσμες συνέπειες, πὸν ἀπειλεῖ τὴν ἀνάπτυξη ὄχι μόνο ξεχωριστῶν κρατῶν καὶ κοινωνιῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ ὡς συνόλου. Θεωροῦμε ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἀξιοποιηθοῦν ὅλα τὰ διαθέσιμα στὸ σύγχρονο κόσμον κρατικά, κοινωνικὰ καὶ νομικὰ μέσα γιὰ τὴν ὀργάνωση τῆς ἀντιμετώπισης τῆς διεΐσδυσης τοῦ γκουρουϊσμοῦ στοὺς διάφορους τομεῖς τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

6. Ὁ γκουρουϊσμός εἶναι περισσότερο ἐπικίνδυνος γιὰ τὸν πνευματικὸν τομέα τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Διεκδικώντας τὸ ρόλο τοῦ πνευματικοῦ ἡγέτη, οἱ πάσης φύσεως "γκουροῦ" στὴν οὐσία ἀποτελοῦν καταστροφή γιὰ τὴν πνευματικὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου, ἀπειλώντας ὄχι μόνο τὴν πνευματικὴν υγεία μεμονωμένων ἀτόμων, ἀλλὰ καὶ τὴν πνευματικὴν κατάσταση τῶν ἀνθρώπων τῶν χωρῶν μας.

7. Ὁ γκουρουϊσμός ἀποτελεῖ, ὄχι σπάνια, τὴν ἀφετηρία γιὰ τὴν ἐμφάνιση ὀλοκληρωτικῶν σεκτῶν, λατρεῶν, καταστροφικῶν νεανικῶν ὀργανώσεων κτλ. Ἰδιαίτερα ἐπικίνδυνη εἶναι ἡ ἐκδήλωση τοῦ γκουρουϊσμοῦ σὲ κοινωνικὰ φαινόμενα ὅπως εἶναι ὁ φασισμός, ὁ νεοναζισμός, ὁ πολιτικὸς καὶ θρησκευτικὸς ἐξτρεμισμός. Πολυάριθμες τραγωδίες, ὅπως μαζικὲς αὐτοκτονίες, τρομοκρατικὲς καὶ βανδαλιστικὲς πράξεις, ἐμφανίζονται συχνὰ ὡς συνέπεια τῆς ἐκδήλωσης τοῦ γκουρουϊσμοῦ τόσο στὴ σφαῖρα τῆς θρησκείας, ὅσο καὶ τῆς κοινωνίας καὶ τῆς πολιτικῆς.

8. Ἰδιαίτερη ἀνησυχία προκαλεῖ ἡ ἐκδήλωση γκουρουϊστικῶν τάσεων (φαινόμενο τῶν ψευδο-στάρετς) στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Μίας, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Φαινόμενα ὅπως αὐτὸ τῶν ψευδο-στάρετς, (ψευδογερόντων) οἱ σέκτες στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐκκλησίας, τὰ σχίσματα καὶ οἱ κλειστὲς ομάδες, πὸν κινδυνεύουν νὰ μετατραποῦν σὲ αἰρέσεις, εἶναι ἀπόρροια τῆς μεταφορᾶς τῶν μεθόδων καὶ τεχνικῶν τοῦ γκουρουϊσμοῦ στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ

φαινόμενο τῶν ψευδο-στάρετς εἶναι συχνὰ πιὸ ἐπικίνδυνο ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸ γκουρουϊσμό, καθὼς μὲ ὀρθόδοξο περίβλημα περιέχει πολλὰ στοιχεῖα τοῦ φαινομένου αὐτοῦ, συντελεῖ στὴν ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ἑνὸς σημαντικοῦ ἀριθμοῦ πιστῶν, ὑπονομεύει τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐνισχύει διάφορα ἐπικίνδυνα φαινόμενα στὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωή.

9. Ἀναφορικὰ μὲ τὰ παραπάνω, θεωροῦμε ὅτι εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ ληφθοῦν ἄμεσα μέτρα γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ γκουρουϊσμοῦ τόσο στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἐκκλησίας ὅσο καὶ ἐκτὸς τῶν κόλπων τῆς.

10. Προτείνουμε, ἀξιοποιώντας τὴν ἐμπειρία τῶν διορθοδόξων συναντήσεων, τὴ σύσταση εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ἀπὸ ἐκπροσώπους τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, γιὰ τὴν ἐπεξεργασία κατάλληλων μεθοδολογικῶν προτάσεων, ποὺ θὰ συμβάλουν στὴν ἀναγνώριση, προφύλαξη καὶ ἀντιμετώπιση τῶν φαινομένων τοῦ γκουρουϊσμοῦ (φαινόμενο τῶν ψευδο-στάρετς) στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἐκκλησίας.

11. Εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἐνίσχυση τοῦ ἱεραποστολικοῦ καὶ διαφωτιστικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸ συγκεκριμένο ζήτημα, δίνοντας ἰδιαίτερη προσοχὴ στὴ θεολογικὴ κατάρτιση καὶ πνευματικὴ διαφώτιση τῶν ἱερέων καὶ τῶν λαϊκῶν, καθὼς ἀκριβῶς ἡ ἔλλειψη ἐκπαίδευσης καὶ διαφώτισης ὀδηγεῖ συνήθως στὸ λυπηρὸ γεγονός τῆς ἐμφάνισης τῶν ψευδο-στάρετς στοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κόλπους.

12. Ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἀξιοποιήσει πιὸ ἐνεργὰ τὰ ὄργανα τῆς κοινωνίας τῶν πολιτῶν γιὰ τὸ σχηματισμὸ σωστῶν ἀπόψεων σχετικὰ μὲ τὴν πνευματικότητα, τὴν ἠθικὴ, τὸ κράτος καὶ τὸ Δίκαιο. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἀξιοποιήσει πιὸ ἐνεργὰ τὶς δυνατότητες ποὺ προσφέρουν μὴ κερδοσκοπικὲς ἐνώσεις φυσικῶν προσώπων καὶ μὴ κερδοσκοπικοὶ ὀργανισμοὶ μὲ ὀρθόδοξο προσανατολισμὸ, καθὼς καὶ νὰ συμβάλει στὴν ἴδρυση τέτοιων ὀργανώσεων, σὲ τοπικὸ καὶ διεθνὲς ἐπίπεδο.

13. Καθὼς ἡ ἐκδήλωση τοῦ γκουρουϊσμοῦ συνδέεται μὲ ζητήματα διάλυσης οἰκογενειῶν, μὲ τὴν ἐπιβολὴ στὴν κοινωνία διάφορων ψεύτικων ἠθικῶν ἀρχῶν, ἐνῶ συχνὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ πράξεις καθαρῆς ἀνηθικότητας, ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἐνισχύσει τὴ δράση τῆς γιὰ τὴν προστασία τῆς ἠθικῆς, τῆς παραδοσιακῆς ἀντίληψης γιὰ τὴν οἰκογένεια καὶ τὸ γάμο, γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς διάδοσης τῆς ἀποκλίνουσας σεξουαλικότητας, συμπεριλαμβανομένων τῆς ὁμοφυλοφιλίας καὶ τῆς παιδοφιλίας.

14. Ὁ γκουρουϊσμὸς συνοδεύεται ἀπὸ πολυάριθμες ἐκδηλώσεις ποὺ σχετίζονται μὲ τὴν ἀσθένεια τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος. Συχνὰ τάσεις πρὸς τὸν γκουρουϊσμό ἔχουν ἄτομα ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ψυχικὲς διαταραχὲς (π.χ. ἀπὸ κακοήθη ναρκισσισμό), ἐνῶ διάφορες μέθοδοι ποὺ ἐφαρμόζονται ἀπὸ σέκτες καὶ λατρεῖες γιὰ τὴν ἐπίδραση στὴ συνείδηση τοῦ ἀνθρώπου προκαλοῦν σημαντικὲς ζημιὲς στὴν πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ υἰγεία τοῦ κόσμου, κάτι ποὺ στὶς μέρες μας ἔχει πάρει διαστάσεις ἐπιδημίας. Ὁ γκουρουϊσμὸς ἀποτελεῖ ἕναν ἀπὸ τοὺς παράγοντες ποὺ ἀπειλοῦν τὴν πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ υἰγεία τοῦ πληθυσμοῦ τῶν χωρῶν μας. Πιστεύουμε πῶς εἶναι ἀπαραίτητο νὰ καλέσουμε ἐξειδικευμένο

δυναμικό σε δράση για την αντιμετώπιση του γκουρουϊσμού, όπως ψυχιάτρους, ψυχολόγους και ειδικούς, ενώ μακροπρόθεσμα μπορεί να ιδρυθεί ανάλογη οργάνωση που θα συνενώνει τους επιστήμονες αυτούς.

15. Η προβληματική της έκδηλωσης του γκουρουϊσμού, σεκτών και λατρειών, δημιουργεί σε διάφορες χώρες παρόμοια νομικά προβλήματα, ή επίλυση των οποίων είναι δυνατή μόνο στην περίπτωση οργάνωσης ενός σύνθετου δικτύου αλληλεπίδρασης νομικών εμπειρογνομόνων από διάφορες χώρες, ανταλλαγής εμπειρίας και θεωρητικών απόψεων για το ζήτημα αυτό. Αναφορικά με τα πιο πάνω, θεωρούμε απαραίτητη τη διοργάνωση ειδικών εκδηλώσεων για νομικούς υπό τη μορφή συζήτησης στρογγυλής τραπέζης, συνεδρίων, ενώ μακροπρόθεσμα μπορεί να ιδρυθεί ανάλογη ομάδα ή οργάνωση με μόνιμη δράση.

16. Είναι απαραίτητη ή ενίσχυση της ενημερωτικής δραστηριότητας της παρούσας συνάντησης, με δημιουργία ιστοσελίδας που θα περιέχει αρχείο υλικών από τις ετήσιες συναντήσεις μας στις επίσημες γλώσσες των εκδηλώσεων αυτών.

«Διεθνής Ένωση για τη Συνείδηση του Κρίσινα».

Εμείς, οί συμμετέχοντες στην 5^η Συνάντηση Διορθόδοξου Δικτύου Πρωτοβουλιών Μελέτης Θρησκευτών και Καταστροφικών Λατρειών, που είναι αφιερωμένη στο ζήτημα του γκουρουϊσμού, εκτιμώντας την ιδιαίτερη επικαιρότητα του προβλήματος, που αποτελεί ο γκουρουϊσμός για τη θρησκευτική συνείδηση του σύγχρονου ανθρώπου, θεωρούμε πώς είναι απαραίτητο να επισημάνουμε και τα εξής:

Στα πλαίσια της εκτίμησης του προβλήματος του γκουρουϊσμού, έχουμε επανειλημμένως επιστήσει την προσοχή στο βιβλίο, που αποτελεί αυθεντία στους αίρετικούς κύκλους, "Η πραγματική Μπαγκαβάτ-Γκίτα". Συγγραφέας του βιβλίου αυτού είναι ο γκουρού, ιδρυτής της ολοκληρωτικής αίρεσης "Διεθνής Ένωση για τη συνείδηση του Κρίσινα", Άμπχαϊ Τσαράν Ντέ, περισσότερο γνωστός ως Μπακτιβεντάντα Σουάμι Πραμπουπάντα. Στρέφουμε την προσοχή μας στο γεγονός ότι στα σχόλια του Πραμπουπάντα, που καταλαμβάνουν μεγάλο τμήμα του βιβλίου, περιλαμβάνονται πολλές εκφράσεις που θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι διακατέχονται από μισανθρωπία, προωθούν τις διακρίσεις, ταπεινώνουν τον άνθρωπο, προσβάλλουν το θρησκευτικό του αίσθημα. Τονίζουμε ότι γίνεται λόγος μόνο για τα σχόλια του Πραμπουπάντα και όχι για το κλασικό ινδικό έπος, που αποτελεί θησαυρό της παγκόσμιας λογοτεχνίας.

Είμαστε βέβαιοι πώς πολλά ποινικά αδικήματα, με τα οποία "δοξάστηκε" ή "Διεθνής Ένωση για τη συνείδηση του Κρίσινα" είχαν εμπνευστεί από τα σχόλια αυτά του Πραμπουπάντα, κάτι που υποδεικνύει τις αδιαμφισβήτητες καταστροφικές τους δυνατότητες.

3. «Γκουρουϊσμός – Γεροντισμός – Έκκλησία: Ἡ γνήσια πατρότητα μέσα στην Έκκλησία καί ὁ ψευδογεροντισμός». (Μετάφραση ἀπό τὰ Σερβικά)

Κατ' ἀρχήν, εἶναι ἀναγκαῖο νά ἐπισημάνουμε μιά σαφή καί ξεκάθαρη διάκριση μεταξύ τῆς ἔννοιας τοῦ γκουρουϊσμοῦ, στήν ἀρχική του μορφή, (ἡ ὁποία ἱστορικά καί τοπικά ἀνήκει στήν ἰνδουϊστική θρησκεία) καί τῆς ὁμωνύμου ἐμφανίσεως, ἡ ὁποία συζητεῖται στό πλαίσιο τῶν αἰρέσεων/σέκτων καί τῆς χειραγώγησης τῶν δράσεών τους. Ὅσον ἀφορᾷ τό τελευταῖο, ὁ γκουρουϊσμός εἶναι ἕνας ὅρος, ὁ ὁποῖος περιγράφει ἕνα συγκεκριμένο εἶδος τῆς ψευδο - πνευματικότητας, ἡ ὁποία δέν βασίζεται στήν πραγματική ταπείνωση καί τόν ἀσκητισμό, οὔτε ἔχει ὡς στόχο τήν θεοπόθητη πρόοδο καί αὔξηση ἐν Χριστῷ. Ἡ δεύτερη, ἐξίσου σημαντική διαφορά πού πρέπει νά καθορίσουμε, ἀπό τήν ἀρχή, εἶναι ἡ διαφορά μεταξύ τοῦ ψευδο - πνευματικοῦ διδασκάλου καί τοῦ Ὁρθοδόξου Γέροντα - πνευματικοῦ, γιά τόν ὁποῖο ὁ Χριστός εἶναι τό Ἄλφα καί τό Ὠμέγα.

Ὁ Γκουροῦ, δέν εἶναι κάποιος ὁ ὁποῖος ἀναζητᾷ τόν Θεό ἢ θέτει ὡς σκοπό του τήν πραγματική ὑπηρεσία πρὸς τόν ἄνθρωπο. Αὐτός, ὡς κέντρο καί μέτρο τῆς ἀξίας τῆς πνευματικῆς ζωῆς θέτει τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του! Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καί μίας κίβδηλης πνευματικότητας ἐπιβάλλει στούς ὀπαδοῦς του τόν ἑαυτό του ὡς τή μοναδική αὐθεντία ἐπί τῆς γῆς. Ὡς πρὸς τόν σκοπό τῆς διατήρησης αὐτῆς τῆς ψευδαίσθησης, ὁ γκουροῦ ἀπαιτεῖ ἀπό τούς ὀπαδοῦς του τήν ἀπόλυτη ὑπακοή.

Οἱ ὀπαδοί πλησιάζουν τόν ψευδοδιδάσκαλο μέ ἐμπιστοσύνη καί στά χέρια του παραδίδουν τίς σκέψεις τους, τίς ἀνησυχίες τους, τήν ἐλευθερία τους, τὰ διλήμματά τους, τὰ σώματά τους καί ὅλα τὰ ὑπάρχοντά τους. Ὡς ἀντάλλαγμα, ἀντί τῆς ἀναμενόμενης, ἐν συνόλῳ πνευματικῆς προόδου, μέ ταπείνωση καί παραδοχή τῆς εὐθύνης γιά ὅλες τίς δράσεις τους, αὐτοί ἀποκτοῦν μία ψεύτικη ταπεινότητα καί ἔτσι στό τέλος στεροῦνται κάθε εὐθύνης τῶν πράξεών τους καί τῆς ζωῆς ἐν γένει.

Μία ἀπό τίς θεμελιώδεις ἀξίες τοῦ προσώπου εἶναι ἡ ἐλευθερία καί ἡ δυνατότητα νά γίνει, μέσω τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης, μέτοχος τῆς αἰωνίας εὐχαριστιακῆς κοινωνίας μέ τόν Θεό καί τόν πλησίον.

Ὁ γκουροῦ, ἐν τούτοις, προωθεῖ ἐξωτερικά παρόμοια, ἀλλά ὡς πρὸς τόν σκοπό ἄκρως ἀντίθετη διαδικασία, ἡ ὁποία ἔχει ἀρνητικές ἐπιπτώσεις στήν προσωπικότητα τοῦ ὀπαδοῦ του: τό πρόσωπο ὑποβάλλεται σέ αὐτοκαταστροφή/αὐταπάρνηση καί ἔτσι ὁ ὀπαδός, ὁ ὁποῖος παραδίδει στό ψευδο - πνευματικό του διδάσκαλο τή θέλησή του, ὑποβιβάζεται στό ἐπίπεδο τοῦ ἀτόμου, στερουμένου τῆς ἐλεύθερης ἐπιλογῆς καί τῆς εὐθύνης, τόσο τῆς δικῆς του, ὅσο καί τοῦ πλησίον του. Ὁ ὀπαδός ἐξυπηρετεῖ μόνον καί μοναδικά τόν γκουροῦ του καί αὐτό δέν τό κάνει ἀπό ἀγάπη, διότι δέν ἔχει τήν ἐσωτερική ἐλευθερία γιά νά ἀγαπᾷ ἀνιδιοτελῶς, ἀλλά ἐξαναγκάζεται μέσα ἀπό τήν πλύση ἐγκεφάλου πού ὑφίσταται, ὥστε νά μήν εὐθύνεται ἀκόμα καί γι' αὐτές τίς πράξεις του, ἀφοῦ γίνεται ἄβουλο ὄν στά χέρια τοῦ γκουροῦ.

Ὡς ἐκ τούτου, ἐρμηνεύοντας τόν γκουρουϊσμό μέ τή βοήθεια αὐτῶν τῶν μεθοδολογικῶν κατηγοριῶν, εἶναι σαφές ὅτι αὐτός δέν θά μπορεῖ νά ἐντοπισθεῖ στά πλαίσια μόνο τῆς μιᾶς ἤδη ὑπάρχουσας θρησκευτικῆς ἢ ἰδεολογικῆς διδασκαλίας. Μέσω τῶν πολυποικίλων προσωπειῶν, πού χρησιμοποιεῖ μέσα στίς σύγχρονες κοινωνίες μας, ἀποκτᾶ τήν ἱκανότητα νά προσκολλᾶται σέ κάθε εἶδος αὐθεντικῆς παραδόσεως, ὡς κάποια ἀναπόφευκτη παρέκκλιση του καί μόνιμη δυνητική ἀπειλή. Ὁ Γκουροῦ εἶναι ἕνας χαρισματικός ἡγέτης, αἰρεσιάρχης καί αὐτοαποκαλούμενος "ἄβατάρ"- ἕνας "θεός" ἐπί τῆς γῆς, πού μεταλλάσσεται ἀνάλογα μέ τά θύματα πού ἀναζητᾶ νά προσεκλύσει.

Μέ τόν ἴδιο τρόπο, μποροῦμε στό πλαίσιο αὐτό νά ποῦμε ὅτι τό φαινόμενο αὐτό τοῦ γκουρουϊσμοῦ συναντᾶται, ὑπό κάποια μορφή καί στήν ὀρθόδοξη πνευματικότητα. Πρόκειται γιά ἕνα εἶδος «ὀρθοδόξου γκουρουϊσμοῦ», τ.τ. ἐμφάνιση ψευδο - πνευματικῶν αὐθεντιῶν μεταξύ τῶν κληρικῶν καί ἀκόμη μεταξύ τῶν λαϊκῶν τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας.

Παρομοίως μέ τούς ὑπολοίπους γκουροῦ, αὐτά τά πρόσωπα, πού δέν θεμελιώνουν τή διδασκαλία τους στήν παράδοση, ταπείνωση, πίστη καί ἀγάπη, κάνουν κατάχρηση τῶν ἱερῶν δώρων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπως καί τήν ἐμπιστοσύνη αὐτῶν τῶν θεοπόθητων ψυχῶν, πού ζητοῦν βοήθεια ἀπ' αὐτούς. Τέτοιοι ψευδο - γέροντες καί πνευματικοί, οἱ ὁποῖοι τελευταίως ἔχουν ἐμφανισθεῖ στίς κοινότητες τῶν τοπικῶν μας Ἐκκλησιῶν, ὁμοίως μέ ὅλους τούς τυπικούς γκουροῦ, ἐκτελοῦν ὅλα τά εἶδη τῆς πνευματικῆς, ἀκόμη καί σωματικῆς βίας, ἐναντίον ἐκείνων πού τούς ἔχουν παραδώσει τόν ἑαυτό τους μέ ἐμπιστοσύνη.

Πάνω ἀπ' ὅλα αὐτά, μέ μία λέξη, αὐτοί χρησιμοποιοῦν τήν Ὄρθόδοξη Ἐκκλησία ὡς πρόσχημα γιά τήν ὀλοκληρωτική χειραγώγηση, καταστροφική καί σίγουρα μή χαρισματική δραστηριότητά τους, μέ ἀπρόβλεπτες συνέπειες.

Ἐν ἀντιθέσει μέ τόν γκουροῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀφέντης τῆς ζωῆς τῶν ὀπαδῶν του, ἡ Παράδοση τῆς Μίας καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ γνωρίζει, ἀναγνωρίζει καί εὐλογεῖ τόν γέροντα - πνευματικό πρωτίστως ὡς πατέρα, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾶ, καί συμπονεῖ τόν ὑποτακτικό του. Ταυτοχρόνως, αὐτός εἶναι καί πατέρας καί ἀδελφός, ἀκόμη καί (λόγω τοῦ μεγέθους τῆς ταπείνωσής του), εἶναι καί μαθητής τοῦ μαθητῆ του. Ὁ ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος συγκρίνει τή φυσική - βιολογική γέννηση μέ τήν πνευματική καί τονίζει τά ἑξῆς: Ὅπως ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει τόν κατά σάρκα πατέρα του, στόν ὁποῖο ὀφείλει τό δῶρο τῆς ζωῆς, καί χάριν τοῦ ὁποῖου γίνεται μέρος τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας, μέ τόν ἴδιο τρόπο ὁ κάθε χριστιανός ἔχει καί τόν πνευματικό του πατέρα, στόν ὁποῖο ὀφείλει τό δῶρο τῆς γεννήσεως ἄνωθεν, κατά τόν εὐαγγελιστή Ἰωάννην (Ἰων. 3,3), καί χάρις στόν ὁποῖον γίνεται μέλος τῆς θεανθρώπινης κοινωνίας, τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ πνευματικός πατέρας, μέ πολύ κόπο, δάκρυα καί ἰδρώτα καθοδηγεῖ μέσα στόν κόσμον ἕνα συγκεκριμένο πρόσωπο, πού γεννήθηκε κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ (Γεν. 1:26), καί μέ τήν ἴδια προσπάθεια καί κόπο, ἴσως καί μεγαλύτερο, συνεχίζει νά τόν ἀναγεννᾶ στή μυστηριακή ζωή τῆς Ἐκκλη-

σίας. Έπαναλαμβάνουμε, ότι ο στόχος αυτού του πνευματικού ταξιδιού είναι η κοινωνία δύο προσώπων – του μαθητή, ο οποίος αναζητεί και του διδασκάλου, ο οποίος καθοδηγεί - με τον Θεάνθρωπο Χριστό, ο Όποιος δέχεται σε αυτή την ένότητα όλους εκείνους που Τόν αναζητούν με ανοικτή και καθαρή καρδιά.

Θά επαναλάβουμε ότι ο στόχος της πνευματικής πατρότητας και της καθοδηγήσεως δεν είναι να δημιουργεί μία μόνιμη εξάρτηση των πνευματικών παιδιών από τους πνευματικούς γέροντες, αλλά ο στόχος τους είναι να επιτύχουν σταδιακά την πνευματική ανεξαρτησία, ώστε να επιτύχουν την πλήρη πνευματική ελευθερία μέσω της συνάντησής τους με τον Χριστό. Ο ορθόδοξος πνευματικός στη σχέση του με τους μαθητές του, θά βρει σίγουρα έναν αξιόπιστο τρόπο της γνώσεως και του μέτρου της ταπεινώσεώς του. Ο στόχος του θά είναι η βοήθεια των πνευματικών του παιδιών στην πνευματική ωριμότητα και σύμφωνα με τα λόγια του Αποστόλου Παύλου - να φθάσουν, «εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού» (Εφ. 4,13) Ο πνευματικός πατέρας δεν επιβάλλει τις προσωπικές του ιδέες και άρετές, αλλά βοηθά το μαθητή να βρει τη δική του αποκλειστική κλήση και το δρόμο προς την κοινωνία με την Ζωοποιό Αγία Τριάδα.

Ο γέροντας κατανοεί τον δικό του ρόλο ως διαμεσολαβητή και καθοδηγητή των ύποτακτικών του εν σχέση με τον πανάγαθο Κύριο Ίησού Χριστό. Αυτός καθοδηγεί τις ψυχές στο δρόμο του Θεού και όχι στο δικό του. Καθήκον ενός αληθινού και γνησίου πνευματικού πατέρα είναι να κατευθύνει την καρδιά και όλη τη ζωή των πνευματικών του παιδιών προς το πρόσωπο του Κυρίου – και ουδέποτε προς το δικό του! Για να παραμείνει ο πνευματικός πρόσωπο ολοκληρωμένο, διατηρώντας και ορθόδοξο αυτό τον εξέχοντα ρόλο στη διαμεσολάβηση ανάμεσα στον ύποτακτικό του και τον Κύριον ήμων Ίησού Χριστόν, δεν μπορεί να επιβάλλει, αλλά πρέπει να παρέχει ουσιαστική υποστήριξη στην υλοποίηση αυτής της σχέσεως! Διότι, η σχέση αυτή καθ' έαυτή παρέχει τη δυνατότητα, ώστε δύο ελεύθερες και ολοκληρωμένες προσωπικότητες, ο διδάσκαλος και ο μαθητής, να γίνουν μέτοχοι της κοινωνίας της αγάπης με τον Κύριό τους.

Σεβόμενος τη μοναδικότητα του κάθε προσώπου, ο πνευματικός Πατέρας πρέπει απαραίτητα να σέβεται την ελευθερία του ύποτακτικού του. Ταυτόχρονα, αυτή η ελευθερία δεν είναι τυφλή υπακοή, αλλά είναι ειλικρινής και πλήρης συνεργασία με σκοπό την πνευματική οικοδομή εν Χριστώ και των δύο. Ως εκ τούτου, η εμπιστοσύνη που έχει ο ύποτακτικός προς τον πνευματικό του πατέρα, ή εμπιστοσύνη που προέρχεται από την εν Χριστώ ελευθερία, δεν απαλλάσσεται από την ευθύνη για τις προσωπικές ενέργειές του. Εν αντιθέσει με όλα αυτά, όταν ένας ύποτακτικός – πνευματικό τέκνο δώσει την εμπιστοσύνη του σε έναν ψευδοπνευματικό - ο οποίος δεν οδηγεί στον Χριστό, αλλά στην προσωπική ύποταγή - τότε ο μαθητής καλείται να καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια, ώστε να σταματήσει αυτή τη διαδικασία! Διότι, εάν δεν αναγνωρίσει αυτή την κατάσταση της άκυρώσεως της δικής του προσωπικότητας, θά έχει καταστροφικές πνευματικές συνέπειες. Τόσο ο ύποτακτικός

καί πνευματικός υἱός, ὅσο καί ὁ πνευματικός του διδάσκαλος καί πατήρ, ἐνισχύεται ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐλευθερία τοῦ Θεοῦ ἐπιτυγχάνεται, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἐν τῇ Θεῖᾳ Λειτουργίᾳ – τῇ μόνῃ «ἐλεύθερη περιοχῇ», ὅπου ζοῦμε γιὰ τόν Χριστό, ἐν τῷ Χριστῷ καί μέ τόν Χριστό, καί ὄχι μέσον τῶν προσωπικῶν ἐπιδιώξεων καί τῆς ἰδιοτέλειᾳς.

4. «Νομικὰ προβλήματα πού προκύπτουν ἀπὸ τὴ δραστηριότητα τῶν λατρειῶν».

1.- Ὅπως ἔχει δεχθεῖ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριον Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων, ἀπαγορεύεται (καί δὲν προστατεύεται) ὁ «ἀθέμιτος προσηλυτισμὸς» (improper proselytism - proselytismeintempestif), τὸν ὁποῖον ἀσκοῦν ὡς γνωστὸν οἱ διάφορες αἰρέσεις καί παραθρησκεῖες. Ὡς τοιοῦτον προσηλυτισμὸ θεωρεῖ τὴν ἄσκησίν του διὰ χρησιμοποίησεως μεθόδων ἀπατηλῶν, ἐκβιαστικῶν, παραπλανητικῶν, ἐξαναγκαστικῶν, καταπιεστικῶν, διὰ δελεαστικῶν προτάσεων, δι' ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἀγνοίας, τῆς ἀνάγκης, τῆς ἐνδείας τῆς ἀπειρείας, τῆς ἀνηλικότητος ἢ τῆς ἀπειρείας τοῦ προσηλυτιζομένου κ.λ.π. πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως πεισθεῖ ὁ τελευταῖος καί μεταβάλλει τὶς θρησκευτικὰς του πεποιθήσεις. Εἶναι χαρακτηριστικὸν, ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ προσηλυτισμοῦ ἀπὸ ἀπόψεως Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων δὲν ἔχει ξεκαθαρίσει. Αναφέρομε ἐδῶ ἓνα χαρακτηριστικὸν παράδειγμα πολὺ πρόσφατον. Εἰς τὴν Ἰταλίαν ἦταν ἀνηρητημένος ὁ Ἐσταυρωμένος εἰς τὶς σχολικὰς αἴθουσας. Κάποιοι ἀντίθετοι ἐζήτησαν ἀπὸ τὰ ἰταλικά δικαστήρια τὴν ἀπομάκρυνσίν του ἀπὸ τὶς σχολικὰς αἴθουσας, διότι ἰσχυρίσθησαν, ὅτι διὰ τῆς ἀναρτήσεώς του διεξήγετο προσηλυτισμὸς εἰς βᾶρος τους. Τὸ αἴτημά τους ἀπερρίφθη ἀπὸ τὰ ἰταλικά δικαστήρια, ὅποτε καί προσέφυγαν εἰς τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριον Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων. Τὸ τμήμα τοῦ δικαστηρίου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐδίκασε τὴν προσφυγὴν ἀπεφάνθη δι' ἀποφάσεώς του, τοῦ ἔτους 2009, ὅτι πράγματι διὰ τῆς ἀναρτήσεως τοῦ Ἐσταυρωμένου εἰς τὶς σχολικὰς αἴθουσας τῆς Ἰταλίας ἠσκειτο προσηλυτισμὸς καί ἔπρεπε νὰ ἀποσυρθεῖ ἀπὸ τὶς σχολικὰς αἴθουσας. Ἡ Ἰταλία δὲν ἐδέχθη τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν καί ἄσκησε ἔφεσιν ἐνώπιον τῆς Ὀλομελείας τοῦ Δικαστηρίου αὐτοῦ. Ἡ Ὀλομέλεια τοῦ Δικαστηρίου δι' ἀποφάσεώς της, ἐκδοθείσης τὸ 2011, ἐδέχθη τὰ ἀντίθετα. Ἦτοι ὅτι διὰ τῆς ἀναρτήσεως τοῦ Ἐσταυρωμένου εἰς τὶς σχολικὰς αἴθουσας δὲν ἠσκειτο ἀθέμιτος προσηλυτισμὸς καί μόνον τὸ Ἰταλικὸν κράτος ἦταν ἀρμόδιον νὰ ἀποφασίσῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Οἱ περὶ προσηλυτισμοῦ ἀποφάσεις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου ἀφοροῦν εἰδικῶς τὴν Ἑλλάδα. Καί ὑπάρχουν δύο τέτοιαι ἀποφάσεις, οἱ ἑξῆς: α) Ἡ ἀπὸ 25.5.1993 (ὑπόθεσις Κοκκινάκης κατὰ Ἑλλάδος), ἡ ὁποία δέχεται, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ καταδικασθεῖ Ἑλληνας πού ἠσκησε προσηλυτισμὸν, διότι δὲν ἄσκησε πίεσιν ἢ δὲν χρησιμοποίησε ἄλλα ἀθέμιτα μέσα, β) Ἡ ἀπὸ 24.2.1998 (ὑπόθεσις Λαρίσης καί ἄλλοι κατὰ Ἑλλάδος), ἡ ὁποία ἐπικυρώνει τρεῖς καταδικὰς ἐπὶ προσηλυ-

τισμῶ ἐπιβληθεῖσες ὑπὸ ἐλληνικῶν δικαστηρίων, διότι πράγματι εἰς βάρος τῶν προσηλυτιζομένων ἀσκήθηκε πίεση.

Ἦπ' ὄψιν ὅτι ὁ προσηλυτισμὸς ἀπαγορεύεται σὲ πολλὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη καὶ ἐπίσης καὶ εἰς τὶς Η.Π.Α., ὅπου καὶ ὑπάρχουν καὶ δικαστικὲς ἀποφάσεις τῶν ἀμερικανικῶν δικαστηρίων, οἱ ὁποῖες καταδικάζουν ἐπὶ προσηλυτισμῶ.

2.- Ὡς γνωστὸν οἱ διάφορες αἱρέσεις καὶ παραθρησκεῖες ἀσκοῦν ἐνίοτε δραστηριότητα παράνομο, καταστροφικὴ καὶ ἀνθρωποκτονικὴ. Κατ' ἐπανάληψη πληροφορηθήκαμε ἀπὸ τὸν τύπο καταδίκες πολὺ γνωστῆς αἱρέσεως διὰ διάφορες ἀπάτες, ἐπίσης εἶναι γνωστὸ ὅτι αἱρέσεις ὀδήγησαν τὰ μέλη τους σὲ ὁμαδικὲς αὐτοκτονίες ὄχι μόνον σὲ ἀπομεμακρυσμένες χῶρες ἀλλὰ καὶ μέσα στὴν Εὐρώπη. Εἶναι γνωστὸ ἐπίσης, ὅτι οἱ ὁπαδοὶ ὀρισμένης αἱρέσεως ἀρνοῦνται τὴν μετάγγιση αἵματος ὄχι μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν τους ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ τέκνα τους, πράγμα πὺ δημιουργεῖ ἐνίοτε κίνδυνο θανάτου μὲ συνέπεια σὲ πολλὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη νὰ θεσπισθεῖ διάταξη νόμου, ἢ ὁποῖα ἐπιτρέπει εἰς τοὺς ἰατροὺς εἰδικῶς διὰ τὰ τέκνα τῶν ὁπαδῶν τῆς ἐν λόγω αἱρέσεως, ὅταν ὑπάρχει κίνδυνος ὑγείας ἢ θανάτου νὰ ζητοῦν ἀπὸ τὸν εἰσαγγελέα τὴν ἄδεια, νὰ προβοῦν σὲ μετάγγιση αἵματος παρὰ τὴν ἀντίδραση τῶν γονέων τῶν τέκνων πὺ κινδυνεύουν. Φυσικὰ ἐὰν δὲν εἶχε θεσπισθεῖ ἡ διάταξη αὐτὴ, οἱ γονεῖς τῶν τέκνων πὺ εὐρίσκονται ἐν κινδύνῳ, θὰ ἔπρεπε νὰ διωχθοῦν δι' ἀνθρωποκτονία ἐκ προθέσεως ἢ διὰ σωματικὴ βλάβη ἐκ προθέσεως, ἐὰν τὸ τέκνο πέθαινε ἢ ὑφίστατο βλάβη ἢ ὑγεία τοῦ ὀφειλομένη εἰς τὴν μὴ μετάγγιση αἵματος.

3.- Οἱ εὐρωπαϊκὲς χῶρες ἔχουν ἤδη ἐπισημάνει, τὸ ὅτι ὀρισμένες αἱρέσεις εἶναι καταστροφικὲς καὶ ἐπικίνδυνες καὶ ἔχουν συστήσει κρατικὲς ὑπηρεσίαι παρακολουθήσεως τῆς δράσεως τῶν αἱρέσεων καὶ ἐκδόσεως ἀνακοινώσεων πρὸς τὸ κοινόν, οἱ ὁποῖες τὸ προειδοποιοῦν περὶ τούτου. Οἱ αἱρέσεις προσέφυγαν εἰς τὰ δικαστήρια καὶ ἐζήτησαν, νὰ ἀπαγορευθεῖ εἰς τὶς κρατικὲς ὑπηρεσίαι, νὰ ἐκδίδουν ἀνακοινώσεις, πὺ τὶς θίγουν, ὅμως τὰ δικαστήρια ἀπέρριψαν τὶς προσφυγές τους καὶ ἐδέχθησαν, ὅτι οἱ ἐν λόγω κρατικὲς ὑπηρεσίαι δικαιοῦνται, νὰ ἐκδίδουν τέτοιαι προειδοποιητικὲς ἀνακοινώσεις πρὸς τὸ κοινόν, διότι πράγματι ὑπάρχουν αἱρέσεις ἐπικίνδυνες καὶ πρέπει τὸ κοινόν νὰ ἐνημερώνεται. Μάλιστα δὲ ὀρισμένα κοινοβούλια εὐρωπαϊκῶν χωρῶν ὅπως τῆς Γερμανίας, τῆς Γαλλίας, τῆς Ἑλβετίας κ.λ.π. κατήρτισαν πολυσέλιδες ἐκθέσεις περὶ τῆς ἐπικινδυνότητος τῶν αἱρέσεων, οἱ ὁποῖαι εἶναι σήμερα γνωστές.

4.- Ὑπάρχουν αἱρέσεις, οἱ ὁποῖαι «νοθεύουν» τὴν πραγματικότητα διὰ τῆς χρησιμοποίησεως παραπλανητικῶν τίτλων. Ἔτσι οἱ "Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά" ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια χρησιμοποιοῦν διὰ τὸν ἑαυτὸν τους τὸν τίτλο «Χριστιανοὶ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά». Ὅπως ὅμως γνωρίζουμε, «Χριστιανός» δὲν μπορεῖ, νὰ θεωρηθεῖ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν παραδέχεται τὸν Χριστὸ ὡς "Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ γεννηθέντα καὶ οὐ ποιηθέντα φῶς ἐκ φωτός Θεόν ἀληθινόν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ" καὶ ἐπίσης ἐκεῖνος πὺ δὲν πιστεύει εἰς τὰ τρία πρόσωπα τῆς

Ἀγίας Τριάδος δηλ. ὁ ὁποῖος δὲν πιστεύει «καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν». Ὡς γνωστὸν οἱ ὁπαδοὶ τῆς αἰρέσεως αὐτῆς δὲν παραδέχονται οὔτε τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ οὔτε τὴν ὑπαρξὴ Ἁγίου Πνεύματος ὡς τρίτου προσώπου τῆς Ἀγίας Τριάδος. Ὁ αὐτοχαρακτηρισμὸς ἐπομένως τῶν “Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ” ὡς «Χριστιανῶν» ἀποτελεῖ ἐνέργεια παράνομη καὶ ἀντισυνταγματική, ἤτοι χρησιμοποιοῦν παρὰ νόμῳ καὶ ἀθεμίτως τίτλον ἄλλης θρησκείας. Ἦδη εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔχει ἐκδοθεῖ ἀπόφαση δικαστική, ἡ ὁποία διατάσσει τὴν διάλυση τοπικῆς ἐνώσεως τῶν “Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ” διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἤτοι διότι χρησιμοποιοῦσαν τίτλον παράνομον. Ἡ διατυπωθεῖσα ἀπὸ κάποιους ἀποψη ὅτι ἡ αἵρεση αὐτὴ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιεῖ τὸν τίτλο «Χριστιανοὶ» λόγω τοῦ ὅτι κάνει χρῆση τοῦ δικαιώματος τοῦ «αὐτοπροσδιορισμοῦ τῶν ἐκκλησιῶν» εἶναι ἀβάσιμη, διότι ὅπως γνωρίζουν ὅλοι συνταγματολόγοι νομικοὶ, «δικαίωμα αὐτοπροσδιορισμοῦ» σημαίνει ἐλευθερία ἐσωτερικῆς αὐτο-ὀργανώσεως ὅχι ὅμως καὶ ὑποκλοπὴ τίτλου ἄλλης ἐκκλησίας, διότι τότε δὲν ἔχουμε «ἐσωτερικὴ αὐτο-ὀργάνωση» ἀλλὰ «ἐξωτερικὴ».

Ὡς ἐκ τούτου.

Ἐπειδὴ ἀπεδείχθη ἰατρικῶς, ψυχιατρικῶς, ψυχολογικῶς καὶ δικαστικῶς, ὅτι ἡ δράση τῶν αἰρέσεων καὶ παραθρησκείων ἀποβαίνει συχνὰ βαρέως βλαπτικὴ καὶ ἄκρως ἐπικίνδυνη διὰ τὴν υἰγεία, (σωματικὴ καὶ ψυχικὴ), τὴν ζωὴ καὶ τὴν περιουσία τῶν πολιτῶν.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοιούτων λίαν σοβαρῶν καὶ ἄκρως ἐπικινδύνων καταστάσεων ἀνακύπτει ἄμεση ὑποχρέωση τοῦ κράτους νὰ προστατεύει καὶ μάλιστα λίαν αποτελεσματικῶς τὰ ἐν λόγῳ δημόσια ἀγαθὰ διὰ λήψεως μέτρων καταλυτικῶν ὅχι μόνον κατασταλτικῶν, ἀλλὰ καὶ προληπτικῶν παραβιαζόμενων ἄλλως βασικῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων ρητῶς καὶ εὐθέως προστατευόμενων καὶ ὑπὸ διατάξεων συνταγματικῶν, ἀλλὰ καὶ διεθνῶν συμβάσεων προστατευτικῶν τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων.

Ἐπειδὴ τὰ ὡς ἄνω ἀποτελοῦν διαπιστώσεις ἀρμοδίων διεθνῶν ὀργανισμῶν ἐχόντων ὡς ἔργον τὴν ἀποτελεσματικὴ προστασία τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων.

Ἐπειδὴ οἱ ὡς ἄνω ὀργανισμοὶ δὲν προέβησαν ἀπλῶς στὶς ἀναφερόμενες διαπιστώσεις, ἀλλὰ προχώρησαν στὴν διατύπωση αὐστηρῶν συστάσεων πρὸς τὰ κράτη-μέλη τους καλώντάς τα, νὰ λάβουν τὰ κατάλληλα προστατευτικὰ μέτρα πρὸς ἀντιμετώπισή τῶν ὡς ἄνω ἐπικινδύνων καταστάσεων καὶ ἐπιπτώσεων (π.χ. Συστάσεις τῆς Κοινοβουλευτικῆς Συνελεύσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης ὑπ’ ἀριθμὸ 1178/1992 καὶ 1412/1999, ὁμοίως ψηφίσματα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου τῆς 29.3.1996 – Ἐπίσημη ἐφημερίδα Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων φύλλο C-78/31 τῆς 18.3.1996. Ὁμοίως ψήφισμα τῆς 17.2.1998, ὁμοίως ἐκθεση τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου τῆς 22.5.1984).

Ἐπειδὴ τὰ Κοινοβούλια πολλῶν Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν (ὅπως τῆς Γερμανίας, Γαλλίας, Βελγίου, Ἑλβετίας κλπ.) συνέταξαν πολυσέλιδες ἐκθέσεις διαπιστωτικές τῆς ἐπικινδύνου δράσεως τῶν αἰρέσεων.

Ἐπειδὴ μεγάλα εὐρωπαϊκὰ κράτη (π.χ. Γαλλία, Γερμανία, Ἀγγλία, Αὐστρία κλπ.) ἤδη εἰς ἐκτέλεση τῶν προαναφερομένων Συστάσεων προέβησαν εἰς τὴν ἴδρυση εἰδικῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν (κεντρικῶν καὶ περιφερειακῶν) ἀρμοδιῶν διὰ τὴν παρακολούθηση τῆς παράνομου καὶ καταστρεπτικῆς δράσεως τῶν αἱρέσεων καὶ τὴν λήψη μέτρων προστατευτικῶν ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν μεταξύ τῶν ὁποίων περιλαμβάνονται καὶ προειδοποιητικὲς ἀνακοινώσεις πρὸς τὸ κοινό, οἱ ὁποῖες ἐφιστοῦν τὴν προσοχὴ τοῦ ἐπὶ τῆς ἐν λόγω ἐπικινδύνου καὶ καταστροφικῆς δράσεως τῶν αἱρέσεων.

Ἐπειδὴ τὰ κράτη αὐτὰ προέβησαν ἐπίσης καὶ εἰς τὴν θέσπιση νόμων τιμωρητικῶν καὶ διαπιστωτικῶν τῆς ἐπικινδύνου δράσεως τῶν αἱρέσεων, οἱ ἐν λόγω δὲ νόμοι προβαίνουν καὶ εἰς μὴ ἀναγνώριση τῶν αἱρέσεων ὡς θρησκευτῶν.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριον Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων καθὼς καὶ τὰ δικαστήρια τῶν Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν ἔχουν κατ' ἐπανάληψη καταδικάσει παράνομες δραστηριότητες τῶν αἱρέσεων.

Ἐπειδὴ ὅσα εὐρωπαϊκὰ κράτη δὲν ἔχουν συμμορφωθεῖ πρὸς τὶς προαναφερόμενες ὑποχρεώσεις τους, τεκμαίρεται, ὅτι παραβιάζουν βασικὰς ἀρχὰς ἀφορώσας στὴν προστασία τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν τους.

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΜΑΣ ΕΠΙΣΗΜΑΙΝΕΙ

1. Ὅτι ὑφίσταται ἄμεση ἀνάγκη κατ' ἀπόλυτον προτεραιότητα, ὅπως τὰ μὴ συμμορφωθέντα πρὸς τὶς ἄνω διεθνεῖς ὑποχρεώσεις τους κράτη, προβοῦν εἰς τὴν λήψη τῶν ἀναγκαίων νομοθετικῶν καταλυτικῶν καὶ διοικητικῶν μέτρων πρὸς προστασία τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν, τὰ ὁποῖα παραβιάζονται ἐμφανῶς κατὰ τὰ προαναφερόμενα.

ΚΑΙ ΚΑΛΕΙ ΤΑ ΕΝ ΛΟΓΩ ΚΡΑΤΗ

Ὅπως προβοῦν εἰς τὴν ἄμεσο συμμόρφωσή τους πρὸς τὶς ἐπισημαινόμενες ὑποχρεώσεις τους λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι κάθε καθυστέρηση ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι πλέον ἢ βέβαιο ὅτι θὰ ἔχει καταστρεπτικὲς συνέπειες διὰ τοὺς πολίτες, ἰδίως ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ διακρίνουν καὶ ἀποφύγουν τὶς εἰς βάρος τοὺς ἐπισημανθεῖσες συνέπειες.

Ἐγκρίθηκε ὁμόφωνα ἀπὸ τοὺς 130 συμμετέχοντες τοῦ Συνεδρίου, πού ἐκπροσωποῦν τὶς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες 15 χωρῶν.

27η Σεπτεμβρίου 2012, Νόβι Σάντ, Σερβία.